

Губитак је велики, празнина остетна и видна. Успомена на њега остаје трајна.

Испраћен је из Котора, уз велико учешће грађана, школа, друштвено - културних организација, пријатеља и другова. Сахрањен је у Томићима, у Црмници, 25. новембра, у присуству великог броја Цр-

мничана и других пријатеља и познаника.

Смрћу друга Јована Ђоновића његова породица је изгубила честитог домаћина, град заслужног и омиљеног грађанина, а Секција историчара активног члана, искреног друга и пријатеља.

В. Бољевих-Вулековић

ПРОФЕСОР МАРКО БОШКОВИЋ

Неумољива смрт је 11. марта 1972. године истргла из наше средине професора Марка Бошковића, директора Которске гимназије у пензији, истакнутог члана Друштва историчара Црне Горе, борца за слободу и друштвену правду.

Његова изненадна смрт потресла је његову дубоко ожаложћену породицу, његове рођаке и својту, његове бројне пријатеље, колеге и другове, његове бивше ученике и школу у којој је био дуго година професор и директор, његов завичај и средину у којој је живио и радио.

Рођен је 15. фебруара 1900. године на Орјој Луци, у угледној породици Бошковића. Филозофски факултет завршио је у Београду (1929). Прије рата службовао је у више мјеста Југославије, послјерата постао је професор Гимназије у Котору, а затим њен директор (1954—1962).

Марко Бошковић се истицао оштроумношћу интелектуалца, извршним познавањем историје свога и других народа, а као одличан предавач зрачио је међу ученицима и уживао добар глас и углед педагога.

Као директор схватао је нове задатке друштвеног живота и школе, њихова савремена стремљења, смјернице и путеве. Зато је, као одговорни васпитач омладине, знао да каналише и усмјери радне и животне токове школе у којој је радио. Посао сложен, тежак и одговоран.

Био је познати културни и јавни радник Котора и Црне Горе. Објавио је читав низ чланака из области историје, књижевности и обра-

зовања у „Историјским записима“ (Цетиње), „Годишњаку Поморског музеја“ (Котор), „Просвјетном раду“, „Побједи“ и другим листовима.

Био је добар познавалац историје југословенских народа. То свједочи и његов уџбеник „Историја народа Југославије — од 1848. године до данас“ (Цетиње, 1956), писан прегледно, приступачно и јасно.

Бошковић је добро познавао и народну књижевност, нарочито епске народне пјесме. О томе свједочи његова књига „На врелима слободe“ (Цетиње, 1960), у којој је о брадио борбе наших народа за слободу кроз народну и умјетничку књижевност од најстаријих времена до данас. Опсежнији рад „Трагом пјесама Андрије Качића-Миошића“ остао му је у рукопису. Иако ђак старије школе, он је историјске догађаје и збивања знао да посматра кроз призму марксистичке науке, да их објасни и оцијени савременим мјерилима гледања, да им да одређено мјесто и значај.

Професор Бошковић био је одличан предавач, течног дикције, једног и одабраног рјечника, јасног излагања мисли. Као такав био је добро познат и изван школе. Био је чест предавач на Народном универзитету и на многим културним приредбама, говорник у многим друштвеним пригодама. Знао је да привуче сву пажњу слушалаца, да заинтересује и одушеви омладину.

Заузимао је разне положаје у готово свим културно-просвјетним организацијама, и у народној власти. Као друштвено-политички радник у јавном и друштвеном животу Котора био је увијек високо

цијењен, признат и запажен, због чега је одликован Орденом рада другог реда (1960).

Испраћен је из Котора уз велико учешће грађана, школа, друштвених и културних организација,

пријатеља и другова. Сахрањен је на Орјој Луци 12. марта 1972, у присуству великог броја Бјелопавлића и других пријатеља и познаника.

В. Бољевић-Вулековић